

Άνοιξη

Φούσκωσ' η γάστρα η καρπερή• πήρε αναπνιά
το ξώδεσμα της γης της νεκρωμένης
δειλά ξεπρόβαλαν τα φύλλα στα κλαριά
σημάδι μιας ζωής νιογεννημένης

Στης λεμονιάς τ' ολόγυμνο ψυχρό κορμί
στης λυγαριάς το λυγερό κλωνάρι
ζεστάθηκαν οι μαργωμένοι οι χυμοί
μεστοί απ' τα ριζά με γιοματάρι

Στ' άνθη της μυγδαλιάς ο μπόμπιρας πετά
ψάχνει για τη φωλιά το χελιδόνι
να 'σου κι ο κούκος που την άνοιξη μηνά
γλυκόλαλο ακούγεται τ' αηδόνι

Απ' της ψυχής το λήθαργο ξύπνα και Συ!
και άνοιξε τα φύλλα της καρδιάς σου
ας την αγάπη σου πλατιά να μοιραστεί
μη την κρατάς κλειστή την ανθρωπιά σου

Η μελωδία του Σταυρού

Ώρες σκληρές!
Ανείπωτης θυσίας οι στιγμές!
—ανανταπόδοτης, καθηγιασμένης—

σε ζωομύριστο γραφτήκανε Σταυρό
–συμβόλαιο ζωής, πια, λυτρωμένης–

Ξεχύθηκε η αγάπη του Χριστού
από τα μέλη του τα ματωμένα
κι απλώθηκε ουράνια ευωδιά
με λόγια στην καρδιά μας χαραγμένα:

«Άφες αυτοίς, Πατέρα μου Γλυκέ,
στ' αλήθεια δε γνωρίζουνε τί κάνουν»
κι ας ήτανε οι ίδιοι οι σταυρωτές
κι ας θέλησαν βαθιά να Τον πικράνουν

Ω, ανεκκλάλητη χαρά στη Γη
τερπνή του κόσμου μελωδία
μεγαλοσύνη, αγάπη αληθινή
απέραντη για μας μακροθυμία

Ω, χάρη απροσμέτρητης στοργής
που καρτερείς και τη στερνή την ώρα
να σβήσεις αμαρτήματα βαριά
να δώσεις της συγχώρεσης τα δώρα

Ήρθε κι απόψε το πιστό, τ' αχώριστο συντρόφι
εδώ στο προσκεφάλι μου να μου τα 'μολογήσει
να βάλει τα καλά απ' τη μια και τα κακά απ' την άλλη
να με 'παινέσει θαρρετά για τη σωστή μου ζήση
και στο σκαμνί για άνομες πράξεις να με καθίσει

Όσα η μέρα σύναξε, στη νύχτα τα χρεώνει
για δίκιο και πρεπούμενο λόγιασμα να τα κάμω•
να τα ζυγιάσω και να δω πού ο ζυγός βαραίνει•
αν πέτρα βάνει στην καρδιά, αν στην ψυχή γιορντάνι
κι αν τα τραχιά τα βλέφαρα μπορέσει να γλυκάνει

Σκέψεις βαριές εκόνεψαν μεσ' το θρονί του νου μου
πως φίλο στενοχώρησα με άπρεπες κουβέντες
και πως μια στάλα φθόνησα για τ' αδελφού τα πλούτη•
αλλού εσώπασα δειλά σε φανερή αδικία
και δεν επαναστάτησα σαν βρίζανε τα θεία

Προς την κακή του τη μεριά είδα ο ζυγός να γέρνει
κι από παντού μαύρα πουλιά να σκιάζουν το μυαλό μου
είδα να φεύγει ο αναπαμός, ο ύπνος ν' αλαργεύει
να σειέται η γης συθέμελα, βόγκοι ν' αχολογούνε
και όντα κακομούτσουνα να με πετροβολούνε

Ο δύσμοιρος ελάθεψα, και στο καλό το ζύγι
δεν έριξα ένα μικρό, να, τόσο δα βαρίδι
πως σε γριούλα άκληρη, σκληρά λησμονημένη,
εζύγωσα με σεβασμό και στο στεγνό της χέρι
σημάδι αγάπης άφησα, συμπόνιας αγιονέρι

Έχειρ' αλλιώςτικα ο ζυγός και στο προσκύνημά του
τα μάτια μου γαλήνεψαν, αλάφρωσε η ψυχή μου
και κει στο γλυκοῦπνι μου, στ' αγκάλιασμα τ' αγγέλου
κάτι, που μου 'λεγε η γιαγιά, ήρθε στη θύμησή μου:
να τα 'χω πάντοτε καλά με τη συνείδησή μου.